DE NATIONAAL-SOCIALISTISCHE VROUW

VERSCHIJNT OM DE VEERTIEN DAGEN

UITGAVE NENASU

1 Juni 1942 (Zomermaand)
2e Jaargang - No. 10

De zomer is in aantocht . . . .

Foto: I. P. & R. S. - c.

Het kleine wonder in de wiege

leidt onwillekeurig de gedachten der ouders naar de toekomst. Zij weten immers dat de gelukkige tijd van lieve geluidjes en glimlachjes, oh zoo gauw voorbij is. - Dan moeten er voor een jongen die vooruit wil in de wereld, studieboeken en misschien ook goed vakgereedschap gekocht worden of voor het jonge meisje een degelijke uitzet. Zorg op tijd - voorkomt spijt. „De Centrale" in den Haag is de maatschappij voor werkend Nederland. Vraag om een gesprek met onzen agent, die U zeker een passend advies zal geven.

„DE CENTRALE"

— Solide — Coulant —

VERZEKERT WERKEND NEDERLAND

DE CENTRALE ARBEIDERS-LEVENSVERZEKERING RIJNSTRAAT 28 DEN HAAG

Smit

DE NATIONAAL-SOCIALISTISCHE VROUW

Verschijnt om de veertien dagen - Uitgave Nenasu, Utrecht

Verantwoordelijk redactrice: A. W. te Luij, Zeestraat 76, Den Haag, telefoon 182440
Adm. Postbus 58, Utrecht, telefoon 15927 - Druk J. v. Boekhoven, Begijnehof 7, Utrecht

1 Juni 1942 (Zomermaand)
2e Jaargang - No. 10

Abonnementsprijs: f 1.30 per half jaar, f 2.60 per jaar bij vooruitbetaling op giro 207915 ten name van Volk en Vaderland, Utrecht (met vermelding Vrouwenblad)

Losse nummers bij Nenasu, Postbus 58, Utrecht
Prijs 10 cent inclusief porto

Advertentie-tarieven verkrijgbaar bij „Nenasu" of bij onzen vertegenwoordiger R. Dietrich, Deventerschestr. 26, Scheveningen, tel. 554681, Den Haag

DE ARBEID DER VROUW IN DUITSCHLAND

II

PERS EN PROPAGANDA IN DIENST VAN HET VOLK

In ons vorig artikel vertelden wij, hoe de statistiek in dienst is gesteld van het volk, in het bijzonder van de volkshuishouding.

De arbeid der vrouwen van de N.S. Frauenschaft heeft ook een belangrijk terrein gevonden op het gebied van pers en propaganda, welke in nauwe samenwerking tot elkander staan.

Via de pers, dat wil zeggen via de dagbladen, tijdschriften, vlugschriften, brochures en boekjes, bereikt men wel het grootste deel der Duitsche huisvrouwen en moeders. Door aardige onderhoudende artikelen wordt de huisvrouw en moeder voorgelicht. Met recepten, welke van te voren op hun juiste waarde zijn beproefd door ter zake kundigen, wordt de huisvrouw aangetoond hoe zij ook in oorlogstijd goed bereide maaltijden kan klaar maken; hoe zij niet alleen smakelijk maar ook voedzaam eten op tafel kan brengen. Dan zijn daar de talrijke nuttige aanwijzingen om van oude kleedingstukken nieuwe te maken.

Vooral de vlugschriften, soms aardig geïllustreerd met foto's en vlotte teekeningen, zijn zeer in trek en worden, voor zoover de papierschaarschte dat toelaat, op zoo groot mogelijke schaal gratis over de huishoudens verspreid. Het is een der belangrijkste taken der afd. Pers en Propaganda der N.S. Frauenschaft, om aan de dagbladen en tijdschriften voor de huisvrouw nuttige bijdragen te leveren. Ook beschikt deze afdeeling over een groot foto-archief waaruit foto's van allerlei aard kunnen worden geput ter illustratie van de verschillende artikelen.

Wat den huisvrouwen vooral zal interesseeren is, dat de door de N.S.F. gepubliceerde recepten van te voren in de practische huishouding zijn beproefd en dat men dus de huisvrouw geen „recept op papier" voorzet, dat misschien wel aardig lijkt om te lezen, doch ondeugdelijk is om in oorlogstijd na te maken.

Ook wordt er groote aandacht aan besteed om de huisvrouw goeden raad te geven hoe haar kleeding en haar meubelen in goede conditie te bewaren en zoodoende een groote besparing te verkrijgen in den aanmaak van gebruiksgoederen. Zoo kan ook elke huisvrouw helpen het volk zoo goed mogelijk dezen oorlog, zonder al te veel nadeelige gevolgen, te laten doorstaan.

Nauw tezamen met de pers werkt de propaganda met haar practische lessen in stad en dorp. Op elk gebied, op dat der huishouding, zuigelingenzorg, ziekenverpleging, kookkunst, kortom al wat de huisvrouw raakt, wordt voorlichting gegeven.

In de groote steden zijn de zgn. „Beratungsstellen", dat zijn practisch ingerichte toonzalen, waar geregeld voordrachten en demonstraties worden gehouden en welke geheel gratis kunnen worden bijgewoond. Het is opvallend hoeveel vrouwen van deze demonstraties gebruik maken; en niet alleen de jonge huisvrouwen, ook de oudere willen gaarne nog wat wijsheid opdoen. Op het platteland, in de dorpen en kleine plaatsjes, worden deze demonstraties evengoed gehouden en wel door rondreizende „Beratungsstellen".

Wij zagen bijvoorbeeld de uitrusting van

een verpleegster, die op het platteland voorlichting geeft in het verzorgen en opvoeden van den zuigeling. Een groote mand met allerlei benoodigdheden voor de lessen, vormt wel het belangrijkste deel der bagage. Door pers en propaganda bereikt men zoodoende alle vrouwen en helpt men, ook door practischen raad, goed geregelde huishoudens opbouwen en ook in stand houden, hetgeen wel van het allergrootste belang is om te verhinderen, dat het vaderlandsche front, het thuisfront, in elkaar zal storten. Dat hierin de huisvrouw een zeer, zeer groot aandeel heeft, wordt haar door pers en propaganda dagelijks duidelijk gemaakt. TE L.

Boven
Van oud wordt nieuw gemaakt. Niets wordt weggegooid; alles kan weer worden gebruikt. Een leus die steeds en steeds weer door middel van pers en propaganda door de N.S. Frauenschaft wordt gepropageerd en . . . haar uitwerking niet mist!
Foto: Reichsfrauenführung Bildarchiv-c

Onder
Practische voorlichting op het gebied der zuigelingenzorg. De wieg gemaakt van een gewone waschmand, een pop die de grootte en het gewicht van een echten zuigeling heeft. Het zijn de leermiddelen, welke ook wij in de N.S.V.O. gebruiken op de cursussen voor moeders.
Foto: Liselotte Purper Reichsfrauenführung Bildarchiv-c

Het schoonmaken van aangebrande pannen

„Aangebrand!" Een uitroep, die ongetwijfeld tegenwoordig meer gehoord zal worden dan vroeger. Al nemen we nog zooveel voorzorgen bij het koken der taptemelk, het zal ons toch nog wel eens overkomen, dat een berucht luchtje zich gaat verspreiden en een akelige zwarte korst den bodem der pan bedekt. En menige huisvrouw zal bij de afwasch zwoegen op een pan, die maar niet schoon te krijgen is. Ten einde raad wordt dan een metalen pannenspons en wat schuurmiddel genomen en met kracht en volharding wordt de bodem weer blank. Toch is al dat werk niet noodig en.... verkeerd. Het emaille heeft te veel te lijden, slijt snel en de pannenspons niet minder. Vooral nu we zeer lang met de pannen willen doen en de nieuwe exemplaren misschien niet meer zoo solied zijn, doen we goed pannenspons en scherpe schuurmiddelen niet te gebruiken.

De pannen behooren na het gebruik direct met zoo warm mogelijk water weg gezet te worden. Doe nooit koud water in een heete pan. Het glazuur kan dan afspringen en de korst zet zich vaster. Is er geen warm water bij de hand, dan moet men de pan even laten bekoelen.

Zijn de pannen voldoende geweekt, dan kan men ze boenen met een harden pannenboender van vezelmateriaal. Worden ze hiermede niet schoon dan kan men het ouderwetsche schuurmiddel „Brusselsche aarde" gebruiken. Vroeger werd dit in ieder huis gebruikt, tegenwoordig ziet men het zelden en toch is het een bijzonder goed en goedkoop reinigingsmiddel. Het emaille heeft niet te lijden en gaat mooi glimmen. Krab nooit met messen of andere harde voorwerpen in de pan.

Wij hielden een praatje met . . .

IV.

Het onderwijzeresje dacht . . .

„En begint de nieuwe orde nu al wat op Uw school door te werken?" vraag ik aan de nog jonge leerares in de Fransche taal, die haar betrekking aan de middelbare school met groote toewijding vervult.

„De nieuwe orde?" herhaalt ze verbaasd, „wat bedoelt U daar eigenlijk mee?"

„Nu", zeg ik, „of de jeugd al iets van den nieuwen tijd begint te begrijpen, het Nationaal-Socialisme eenigszins veld wint, en begint door te dringen op de scholen?"

„Neen", is het besliste antwoord, „daarvan kan ik niets merken. Er zijn wel een paar jongens in de hoogste klassen, die lid van den „Nationale Jeugdstorm" zijn; hun ouders zijn N.S.B.-ers, maar de rest . . . . Neen, hoor, de geest in de klassen is gelukkig nog goed."

Nu is het mijn beurt om verbaasd te herhalen: „Nog goed? Maar, juffrouw, begrijpt U dan niet, dat de jeugd toch langzamerhand van het oude zal moeten afstappen en mee moet werken om de nieuwe komende maatschappij tot stand te brengen? Het Nationaal-Socialisme komt, onherroepelijk! Die tijdstroom is historisch aan de orde en niet te stuiten. En hoe eerder de jeugd dat begrijpt, zich daarin voegt, hoe beter dat voor haarzelve èn voor het geheele volk is."

„Maar de jongens willen er niets van weten", antwoordt ze. Ze plagen de N.S.B.-ers nu wel niet meer zoo, maar ze negeeren hen, laten hen links liggen. Dat twee- of drietal in zoo'n klas staat overal buiten."

„En vindt U dat een goeden normalen toestand? Wat doet U daar dan aan?"

„Niets! Wat zou ik daaraan kunnen veranderen?"

„Wel, U zoudt den jongens door Uw onderwijs, door Uw houding, de oogen kunnen openen. Door met ze te spreken in den geest van den nieuwen tijd, zoudt U hen aan het denken kunnen brengen, zoodat ze belangstelling krijgen voor al dat nieuwe, dat zich om hen heen baanbreekt; zoodat ze zich ervan op de hoogte willen stellen. De N.S.B. is door lastertongen in een slecht gerucht komen te staan. En wat ervan verteld wordt, wordt geloofd. Daarvoor hebben de voormannen der vroegere politieke partijen wel gezorgd, die bang waren hun goedbetaalde baantjes kwijt te raken! Maar neemt men wel eens de moeite van de zuivere doelstellingen der N.S.B. kennis te nemen? Leest men de „Drie Bronnen van het Nationaal-Socialisme?"

Het leeraresje schudt het hoofd. „Neen", bekent ze, „dat is zoo; die heb ikzèlf ook nog nooit gelezen."

„Ja, en juist omdàt U die niet kent en de zaak niet onderzoekt, blijft U vooringenomen tegenover een stelsel, dat toch slechts het belang van het geheele Nederlandsche volk voorstaat," ga ik verder.

„En hoe mooi zoudt U juist niet, als onderwijzeres, over Europa sprekende, de noodzakelijkheid van een éénsgezind, vereenigd Europa naar voren kunnen brengen! Want Europa kan zich slechts dàn in de toekomst als werelddeel van beteekenis handhaven, als het een krachtige éénheid vormt, sterk genoeg om stelling te nemen tegenover de andere groote machten, die langzamerhand in de wereld zijn ontstaan."

„Ja, dat vereenigd Europa, een Statenbond, waarin alle landen hun eigen plaats innemen, dat is natuurlijk wel van groote beteekenis", zegt ze. „Maar daarom hoeft er toch nog geen Nationaal-Socialisme in Nederland te zijn?"

„Maar hoe zoudt U nu éénheid in Europa verkrijgen, als in de landen afzonderlijk niet eens éénheid bestaat? Dat was juist de ondergang van ons land en andere landen: de verdeeldheid, die er heerschte in het volk onder het democratisch stelsel, waarbij de tallooze politieke partijen elkaar de macht betwistten. Zóó werd het Nederlandsche volk verdeeld. Wij moeten in de eerste plaats ons volk één maken; dan kan het aanspraak maken op een waardige plaats in den Germaanschen Statenbond."

Het leeraresje staat een oogenblik in gepeins verzonken.

„Ik zal toch die bronnen eens lezen," besluit ze dan. „Ik wil ze U gaarne thuis bezorgen," bied ik ijverig aan.

„O! neen, neen!" roept ze angstig uit. „Doet U dat toch niet! Als de menschen in mijn pension merken, dat ik iets uit te staan heb met de N.S.B., laten ze mij daar ook links liggen."

Ik denk — maar ik zeg het niet — „dan zou je ook eens ondervinden hoe vreeselijk dat is, net als die Stormers in je klas!"

G. E. MONSEES—v. d. VEEN

De ontwikkeling der Nationaal-Socialistische Beweging in Nederland.

In de voorafgaande vormingslessen werd behandeld, waarom in Europa nieuwe denkbeelden op ieder gebied moesten komen en hoe deze denkbeelden in verschillende landen in daden werden omgezet. Bij dit laatste onderwerp werd met opzet Nederland niet genoemd. Ten eerste, omdat tot aan het uitbreken van dezen oorlog deze denkbeelden in Nederland geen noemenswaardige macht hadden, ten tweede omdat Nederland ons eigen vaderland is en wij dus van de ontwikkeling der nationaal-socialistische stroomingen (en zeker van de N.S.B.!) méér behooren te weten, dan van die uit andere landen.

Wij vervolgen hier de vormingslessen zooals deze gegeven worden op den spreekstercursus te Amsterdam.

Weet waarom het gaat en volgt de vormingslessen!

Bekijken wij eens de ontwikkeling in Vlaanderen en in Noord-Nederland.
De staat België omvat een landstreek, bewoond door Walen en Vlamingen. De Walen zijn Franschen; de Vlamingen zijn Dietschers evenals wij.
Overal waar twee onderling verschillende volkeren in één staat tezamen moeten leven, geeft dit wrijving. In België voeren de Vlamingen een reeds jarenlangen strijd tegen de overheersching der Waalsche bevolkingsgroep. De strijd om de taal is daarbij wel het meest op den voorgrond getreden; vele Vlaamsche dichters en schrijvers hebben in hun werk hun moedertaal bezongen en haar verdedigd tegen het Fransch.
De Vlaamsche vrijheidsbeweging heeft vaak contact gezocht in Noord-Nederland. De geest in ons land was tot dusver echter niet geschikt voor dergelijke pogingen. Onbewogen hebben de Noord-Nederlanders den strijd van de verdrukte Vlaamsche broeders aangezien.
Wij zijn hier meteen in Noord-Nederland aangeland. Hier uitte de strooming tot vernieuwing zich allereerst in verzet tegen de uitwassen van het parlementaire systeem en in het algemeen tegen den geest van den tijd.
Werkelijke kracht kreeg de vernieuwingsbeweging pas in de N.S.B., die van den aanvang af zich tot het geheele volk richtte en niet slechts in een kleinen kring van intellectueelen arbeidde.
De geschiedenis van de N.S.B. begint met het jaartal 1931. Op den veertienden December van dit jaar stichtte onze Leider de N.S.B., omdat hij zag, dat het verkeerd ging met ons Vaderland. De partijzucht vierde hoogtij, in het parlement bestreden de afgevaardigden elkaar op leven en dood of heulden tijdelijk tezamen tegen een derde, terwijl 's lands belangen verwaarloosd werden. Zelfs voor de beveiliging van ons Indië wenschte men niets te doen, terwijl daar toch voor een groot deel onze welvaart van af hing!
Het eerste en eenige medelid van den Leider was aanvankelijk kameraad van Geelkerken. Tezamen hebben zij een organisatie opgebouwd, die einde 1932, dus een jaar later, reeds duizend leden telde. Van dien tijd af ging het snel. Bij de verkiezingen van 1935 behaalde de N.S.B. 8 % van het aantal uitgebrachte stemmen!
Dit was in ons politiek zoo verdeelde land een ongehoord succes voor een zoo jonge partij en voor de marxistische tegenstanders werd dit het sein, nu alle krachten in te spannen om de jonge beweging een verderen groei onmogelijk te maken. Zij hadden immers de successen in Duitschland en Italië gezien en wisten, dat deze hun ondergang beteekenden. Na 1935 was geen middel den tegenstander te min om de Beweging onmogelijk te maken. De politieke partijen vergaten allen onderlingen strijd en alle landsbelangen in hun gezamenlijken strijd tegen de N.S.B. En zij hadden succes bij de groote massa, die zich door een grootscheepsche anti-propaganda liet verblinden. Bij de verkiezingen van 1937 stemde slechts 4 % van de kiesgerechtigde Nederlandsche bevolking op Mussert.
Nederland wees eigen heil af. Het leek er hopeloos voor te staan.
Toch heeft de Leider het toen niet opgegeven, in de vaste overtuiging dat het toch eens de N.S.B. zou zijn, die als redster van ons Vaderland zou moeten optreden. En het is wel teekenend voor de zuiverheid van zijn idealen, dat hij juist in dezen tijd na de nederlaag van 1937, zijn prachtige „geloofsbelijdenis" heeft geschreven, het boekje dat heet: „De bronnen van het Nederlandsche Nationaal-Socialisme", waarin de Leider nog eens precies vastgelegd heeft uit welke drie bronnen de Nederlandsche Nationaal-Socialistische Beweging haar krachten put. Hij heeft dit gedaan op een wijze, die ieder eerlijk en onbevooroordeeld mensch moet ontroeren.
Hoewel dit boekje in 1937 werd geschreven, is het nog altijd actueel. Hoe kan het ook anders; omstandigheden kunnen veranderen, maar de hoofdgedachte blijft dezelfde, omdat zij gegroeid is uit onveranderlijke waarden: uit de ziel van het Nederlandsche volk.
Wat de Leider in de „Bronnen" geschreven heeft, behoeft geen verderen uitleg. Van ieder wordt verwacht, het aandachtig gelezen te hebben.
Als eerste punt is daar het Godsvertrouwen.
De houding van vele geestelijken, die hun positie misbruikten door politiek te gaan bedrijven, of wier handelwijze een aanfluiting was van de door hen verkondigde leerstellingen, is terecht altijd fel bestreden door het nationaal-socialisme.
Niet deze leer zelf. Daarmee bemoeien wij ons niet. De strijd tegen de bedienaren der Kerken is iets geheel anders dan de strijd tegen den Godsdienst.

Voor de klas

Teekening: van Altena - c.

Af en toe hapert er een kleinigheid in de samenwerking tusschen huis en school. Er zijn nu eenmaal ouders, die, hoewel zij zelf hun kroost niet „aan" kunnen, toch in geen geval verdragen, dat een onderwijzer hun lievelingen tracht op te voeden met alle ten dienste staande middelen, dus ook met straf. Het was in den tijd vlak na 10 Mei 1940. Willie, een stevige knaap van een jaar of dertien, een van de onhandelbaarste jongens uit de hoogere klassen, was lid van den Jeugdstorm geworden. Ik verheugde mij daarover, al was het alleen maar, omdat hij zich daar aan orde en tucht zou moeten onderwerpen. Trotsch als een pauw kwam hij op school met een meeuwtje op zijn jasje. Dat was natuurlijk mis. Want niet alleen kreeg hij de andere jongens tegen, maar ook mochten er toen nog geen insignes gedragen worden op school. Ik riep hem apart en zei hem, zijn meeuw thuis te laten, hoe jammer het ook was en in geen geval ruzie met de jongens te maken of te vechten. Als er moeilijkheden waren, kon hij vol vertrouwen bij mij komen enz. enz.

Of hij mij niet goed begrepen had of dacht: „nu kan ik een potje breken", weet ik niet, maar den volgenden dag was er een grandioze vechtpartij gaande tusschen hem en een anderen jongen. Met klompen en riemen tuigden zij elkaar af en ik had groote moeite hen van elkaar te scheiden. Zooals altijd, zij beschuldigden elkaar, geen van beiden was begonnen, enfin, ik loodste hen allebei naar de klas en gaf flink wat strafwerk op. Den volgenden morgen stond ik in de gang en wist van den prins geen kwaad. De deur wordt opengesmeten en Willie's moeder, een kordate dikkerd, zeilt binnen, stevent op mij af en zonder mij iets te vragen, ratelt zij luidkeels met dreigend wijzenden vinger: „Ik wou jou maar es efkes zeggen, dat mijne jongen voor jou geen strafwerk maakt. A-ge dat mar wit. Al bende gij nou nog zoo tege de Jeugdstorm, dan hoefde mijne jongen nie te straffen, as tie niks gedaan het. En z'n meeuwke doet ie op z'ne jas, dat mag tie van mijn en daar hedde gij niks aan te willen. En a-ge durft, doede gij dan maar een Uniespeldje op. En a-ge nog eene keer mijne jongen durft te straffen, dan zal ik oe de heele W.A. op het dak sturen en dan witte-n-et". Zij zeilde met opgeheven hoofd weg en ik was sprakeloos.

Dit verschil is door velen uit het oog verloren en zij hebben zich uitgelaten op een manier, die door den Leider niet wordt goedgekeurd en die de Beweging veel onnoodige schade heeft toegebracht. „Het onverschillig staan tegenover de Religie, het ontbreken van Godsvertrouwen, is een beletsel voor waarachtig nationaal-socialisme.

Al de groote waarden die in het Christendom verankerd liggen wil het nationaal-socialisme sterker doen leven dan ooit — al zal niemand de euvele gedachte hebben, dat geen dezer waarden leefden in de harten van de geslachten, die op onzen bodem woonden, lang voor de komst van het Christendom." Deze regels, door den Leider in de Bronnen neergeschreven, vatten alles hieromtrent samen.

Liefde voor Volk en Vaderland is het tweede punt. Ons volk heeft deugden en ondeugden, net als ieder ander volk. De achter ons liggende tijd heeft sommige ondeugden in de volkeren versterkt. De revolutie van onze dagen heeft in enkele volkeren alreeds weer zuiverend gewerkt; voor òns volk is deze revolutie misschien te vroeg gekomen, in elk geval is ons volk als geheél nog niet bezield door de nieuwe idealen. Het laat zich in dezen geweldigen tijd niet van zijn beste zijde zien. Dit is zeer pijnlijk voor ons, nationaal-socialisten, die immers weten, hoe juist nu ieder Europeesch volk alle krachten moet inspannen, op straffe van ondergang. Niemand late zich echter verleiden, deze oppervlakkige ondeugden voor onzen waren volksaard aan te zien! Noch mag onze teleurstelling ooit omslaan in minachting voor eigen volk! Ook de felste anti-man is onze volksgenoot en wij zijn door de banden des bloeds met hem verbonden ondanks alles. Wie ondeugden meent te ontdekken in eigen volk moet, alvorens hierover te schimpen, bedenken, dat ook hijzelf tot dit volk behoort. En wie ondeugden in de N.S.B. meent te kunnen vaststellen, moet bedenken, dat de Beweging na 15 Mei 1940 voor een onoverzienbare taak werd geplaatst, terwijl zij slechts bestond uit een kleine schare getrouwen. Bewondering voor hetgeen sindsdien tot stand is gebracht met groote persoonlijke offers is meer op zijn plaats dan het op den voorgrond stellen van bijkomstigheden die misschien nog niet in orde zijn. Toon Uw liefde voor Volk, Vaderland en Beweging door te trachten, fouten te verbeteren.

Aan den eerbied voor den arbeid, de derde bron, hechten velen nog te weinig waarde. Toch zullen ook zij moeten inzien, dat het nieuwe Europa in het teeken van den arbeid zal staan en niet langer in het teeken van het goud. Arbeid zal meer waard zijn dan geld, en iedere werker zal zijn „geborgen in eigen volk".

OPVOEDEND *voorbeeld* (IV)

Bemoeizucht van de ouders

Denkt U nu eens Uzelf in de plaats van de kinderen en laten we dan probeeren de dingen met hun oogen te zien.

Twee zusjes zitten te spelen en het komt zoo in haar spel te pas, dat de één de ander een tik geeft; het zal wel „schooltje-spelen" geweest zijn, want daarbij heerscht ondanks de vele jaren moderne paedagogie nog altijd de opvatting, dat er op school gestraft dient te worden met tikken. Papa denkt, dat er iets niet in den haak is met de meisjes en bemoeit er zich mee. Hij geeft wijze lessen over: elkaar niet slaan, maar zoet spelen, jullie zijn twee zusjes en je moet altijd lief tegen elkaar zijn. Hiervan gaat het grootste deel langs de kleine meisjes heen. Alleen zegt Edithje, als ze vermoedt dat Papa buiten haar gehoor is: „Papa weet er niks van. Dat komt zeker omdat hij al een ouwe man is. Groote mannen moeten niet met kinderen spelen. „Papa is pas 36 jaar, maar dat is in de oogen van de kinderen „oud". En dat zal Edithje nog dikwijls zeggen. Want Papa meent het wel erg goed met zijn dochtertjes, maar laat dit vooral tot uiting komen door zich overal mee te bemoeien. U kent de uitdrukking „onder moeders vleugels". Deze beschermende plaats hebben de eieren noodig om tot ontwikkeling te komen en later hebben ook de kuikentjes die koesterende warmte nog noodig. Maar de hen laat haar kuikens vrij en vrijwillig zoeken de kuikens de warmte op, wanneer zij die noodig hebben. En de ouders?

Een kind kan de dingen niet zoo goed onder woorden brengen, want hoe dikwijls zou het niet verzuchten: „o, laat me alsjeblieft eens met rust!"

De bedoeling is meestal goed; een vader of moeder denkt, dat de kinderen het prettig zullen vinden als hij of zij „meespeelt". Er zijn ook ooms of tantes, die dit denken. Maar de kinderen zelf? Ze zijn fijngevoeliger dan volwassen menschen en voelen daardoor het „onechte" van dit „spel van de volwassenen" aan. Gezonde kinderen kunnen zichzelf uitstekend bezighouden en als toch moeder of tante meegespeeld heeft, zouden ze later de volgende opmerkingen kunnen beluisteren: „echt idioot voor zoo'n groot mensch om te gaan springen" of: „papa deed net of hij het ook leuk vond, maar hij is al te oud, hij werd echt moe."

Ik zei het al, kinderen hebben een uitgesproken fijn gevoel voor dingen die in strijd zijn met de werkelijkheid en is dit niet het geval, wanneer tante of oom net doen alsof zij het leuk vinden om touwtje te springen of te tollen? Er zit voor kinderen iets tegenstrijdigs in groote menschen die kinderspelletjes doen. Bovendien amuseeren ze zich zonder Uw hulp ook best. U kunt b.v. hoogstens als er iets hapert aan de stemming of ze weten niet wat ze zullen gaan spelen, afwachten tot er ééntje naar U toe komt en vraagt: „wat zullen we nu gaan doen?" en dan is het altijd nog tijd genoeg om in te grijpen.

Ik ben overtuigd van den goeden wil van die ouders, die zich steeds met hun kinderen bemoeien. U zoudt echter mij gelijk geven, wanneer Uw oudste dochter,

Een tafereeltje dat we nu weer zien. Hier een boerin uit Staphorst bij het melken. Foto: I. P. & R. S.-c

Marktdag in Putten.
Foto: I. P. & R. S.-c

zooals de mijne, naar U toekwam en zich in een vertrouwelijke bui als volgt uitliet: „Papa is wel echt lief; hij zegt altijd „doe dit nou eens of doe dat nou eens", maar hij denkt geloof ik niet na, wat WIJ graag willen." Beter kon zij zich toen nog niet uitdrukken. Het oordeel van onze kinderen is scherp. Toen mijn oudste eens vroeg: „Mam, kan U nog hard loopen?" en ik argeloos: ja zei, volgde er direct: „laten we dan eens doen wie het eerste bij de hoek is." En toen ik tegelijk met haar bij den bewusten hoek was, zei ze: „Gossie, Mam, U bent toch al net zoo oud als tante en U hijgt nog geen eens." En toen kwam haar oordeel los over die tante: dat die nog niet eens 's zomers met bloote beenen durfde loopen en dat ze van die ouwerwetsche schoenen droeg met van die gekke hooge hakken en dat ze vast niet hard kon loopen en ze was toch maar net zoo oud als Mama. Dit was een bedekte vleierij voor Mama, vanwege die hardlooperij, maar ook een bewijs voor het scherpe oordeel van kinderen van dien leeftijd van 12 jaar.
Als ik nu b.v. uit mezelf had voorgesteld: „zullen we eens doen wie het eerst bij den hoek is?" had ze misschien gezegd: „hè, nee Mam, doe nou niet zoo gek op straat."
Hebt U wel eens op deze manier nagedacht over de mogelijkheden van het karakter van Uw kind? Dit is toch practijk, deze dingen kunt U in boeken niet vinden.
Nu deze dochter op het gymnasium is, rekent ze zichzelf niet meer tot de kinderen en ze kan soms met een minachtend gezicht zeggen: „Papa doet net of ik kindsch ben." Hierdoor word ik opmerkzaam gemaakt op een verkeerde eigenschap van oudere menschen om kinderen boven de 10 jaar te blijven toespreken en behandelen alsof het nog kleuters zijn. De kleuterleeftijd is toch ongeveer van 2—6 jaar. Daarna volgt een tijd, waarin het kind moet wennen aan het omgaan met verschillende andere kinderen in de school en boven de 7 jaar begint het kind heusch al „verstandig" te worden! Met kinderen boven de 10 jaar kunt U al heel aardig een redelijk gesprek voeren en behandelt U die toch niet meer als babies! Ze stellen er vóór alles prijs op als wordende menschen toegesproken te worden en waardeeren het, als ze kunnen vaststellen, dat Uw daden niet in strijd zijn met Uw woorden. Laat ze spelen, laat ze vechten, bemoeit U er zich vooral niet telkens mee.
Is dit niet een kwestie van vertrouwen? Kunnen wij dan niet leeren, onze kinderen alleen te helpen om zelfstandige wezens te worden, die zich zullen kunnen handhaven en aanpassen in de maatschappij, zonder telkens weer eigenmachtig in te grijpen in het eigen ontwikkelingsproces van die wezentjes? „Afblijven in naam der Liefde!" Welke ouders zullen deze woorden begrijpen? Als U van een vruchtboom te veel of onkundig snoeit, zult U allicht vruchttakjes wegsnijden en zal de boom nog minder vruchten geven dan wanneer U heelemaal niet gesnoeid had.
Want — de vergelijking is heel aardig — een vruchtboom behoeft vanaf een zekeren leeftijd niet meer gesnoeid te worden om toch volop vruchten te dragen.
En vanaf het 10de jaar kunt U al zoo prettig met Uw kinderen praten over alles wat onder hun aandacht is gekomen. Ik geloof, dat U daarmee kunt volstaan als opvoeders zonder dat er veel gesnoeid behoeft te worden.

J. G. v. d. HEYDEN—
BOEKHOLTS van KLOPPENBURG

Een oud Handwer[k] herleeft . .

Bij de foto's :

Linkerpagina

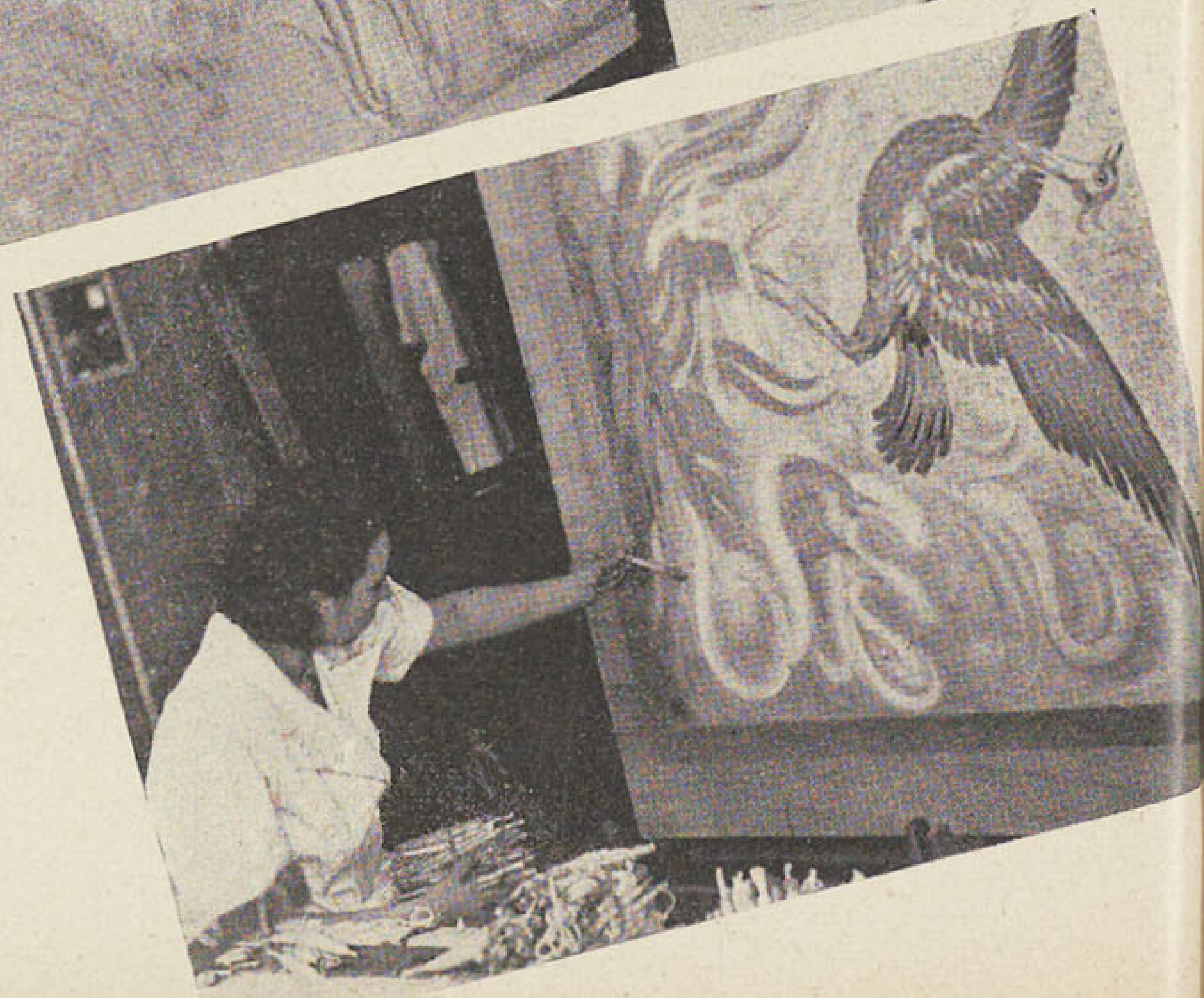
1. *Een gewirrel van spoeltjes . . .*
2. *Het metershooge kleurige voorbeeld*
3. *Het voorbeeld staat op den kan[...] worden in kleur vergeleken met het o[...] patroon.*

Rechterpagina

1. *Een kleine streep patroon vertoo[...] aan ons oog.*
2. *Vol aandacht zitten weefster en [...] weefstoel.*
3. *. . . waar de leek niet kan uitko[...]*
4. *De pedalen maken een licht geru[...] ze de inslagdraden laten verspringe[...]*

Foto's: I[...]

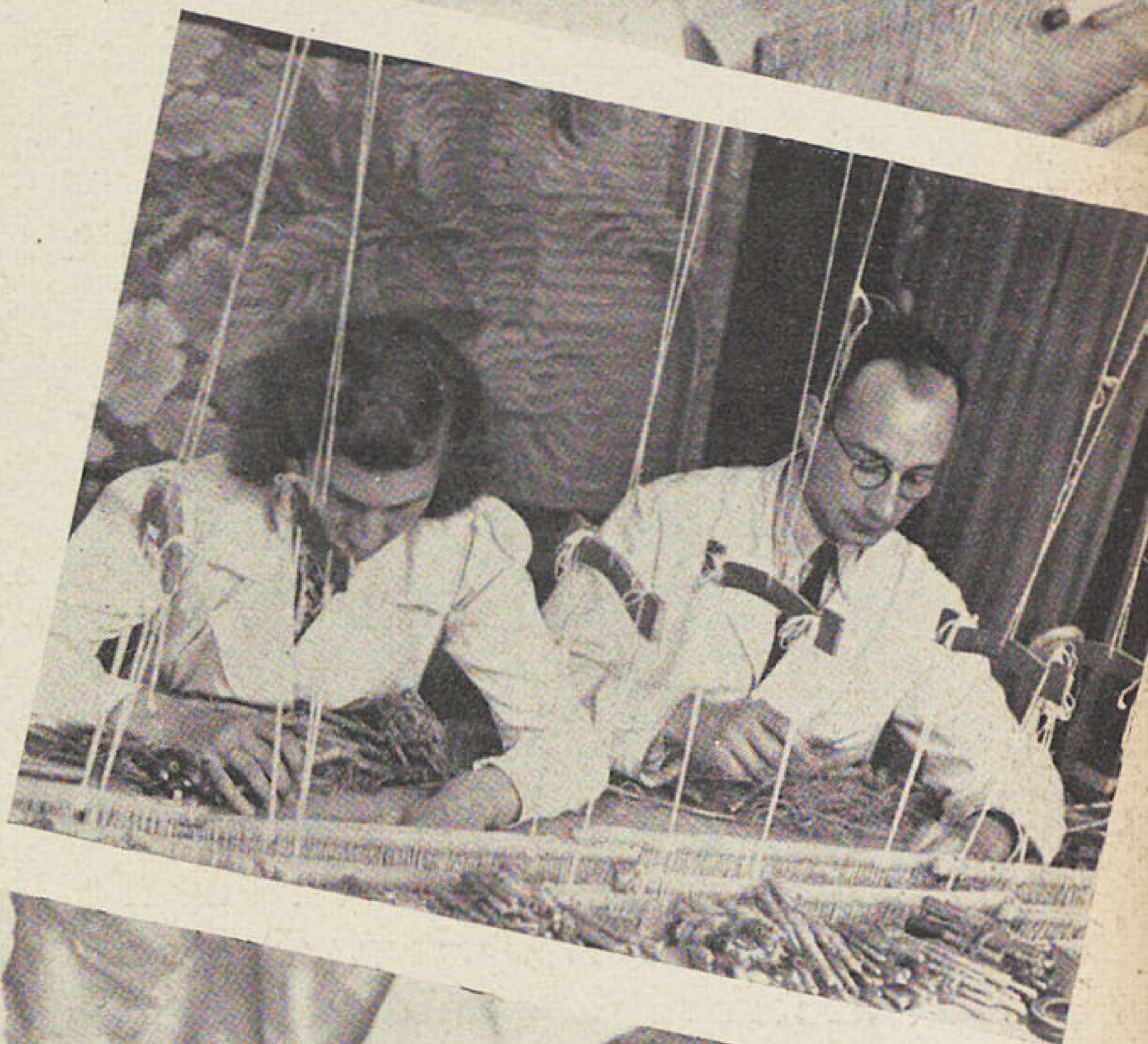

Wij klimmen. Steeds weer breede ijzeren trappen op . . . . allengs wordt het rumoer minder. Dan gaat er een deur open en we komen in een groote zaal met veel ramen. Langs den eenen wand staan een paar groote weefstoelen. Er zitten eenige meisjes in witte jassen, ook een jonge man. Hun handen bewegen, ze maken twee, drie bewegingen, steeds weer dezelfde, tot er eventjes een afwisseling komt wanneer het werk wordt aangedrukt met den „kam".
We zien eens om ons heen : er ligt één lang veld voor ons, zandkleurig, alsof het keurig werd aangeharkt. Het zijn de inslagdraden. En aan den rand van dat veld bloeien kleuren op. Honderden spoeltjes liggen er, geen een

gelijk aan het ander. Geen border, hoe mooi ook, vertoont zooveel schakeeringen.
Hier, in deze ruimte, verliest men het begrip „tijd". Je hoort slechts een heel licht geruisch wanneer de pedalen de inslagdraden laten verspringen. Op en neer vliegen de strak gespannen blanke draden.
Achter de weefster staat op een ezel het bontgekleurde voorbeeld. Het is metershoog. Er wordt in de lengte gewerkt, daarom staat het op zijn kant. Onder de altijd bewegende draden ligt de calque van het patroon, voor een leek nauwelijks zichtbaar.
We kijken eens naar het patroon en naar het kleine stukje, nog maar een handbreed misschien, dat reeds geweven werd. Neen, tijd speelt hier zeer zeker geen rol! Want het einde der inslagdraden is niet te zien en straks, veel later, wanneer je daar bent gekomen waar nu nog de wikkeling om de brug zit, komen er weer meters nieuwe draden. Op en neer wipt de ketting, heen en weer schieten de spoeltjes. En draadje voor draadje, stukje voor stukje vormt zich het patroon. Het geeft een zeldzaam rustig gevoel deze onverbiddelijke, rechte, naturelkleurige lijnen, de zachte vloeiende kleurtjes, de eeuwige beweging.
En we denken aan vroegere tijden, heel lang geleden, toen weven nog een heel gewoon ambacht was.
Een simpel geweven kleedje ligt ergens op een tafeltje. Aan den wand hangt een gobelin. Er is geen bepaalde voorstelling, slechts wat figuren om een centraal punt heen, wat kleurschakeeringen. Het is prettig om daarnaar te kijken. Vanzelf strijkt je hand erover heen en voelt: dat is hàndwerk!
„Waarom", vraagt ons de wever, „moeten we in onze Nederlandsche huizen absoluut een „pers" hebben, liefst één op den grond en één op tafel? Waarom altijd dingen uit een vreemd land, een vreemde sfeer? Waarom niet de eigen sfeer getrouw blijven? Er worden door ons toch zulke banale dingen gemaakt in de fabrieken en daarom zochten we het onbewust verder, zochten we het handwerk uit het Oosten."
Hij heeft gelijk. Wij vervreemdden van het ambacht, wij verloren onze liefde voor den arbeid en de liefde voor wat werkelijk mooi en echt is. Maar wat wij verleerden, kunnen wij ons weer eigen maken.
En de tijd is daar, dàt wij het ons weer eigen maken.

Wat doen onze N.S.V.O.-sters

Wij leven in een tijd waarin alles snel voorbij gaat. De gebeurtenissen volgen elkander zoo vlug op, dat wanneer er iets nieuws gebeurt, het oude spoedig op den achtergrond raakt. Zoo was het ook met den strijd der Beweging vóór Mei 1940 en nu het nationaal-socialisme ook in Nederland een feit wordt, gaan onze gedachten uit naar diegenen, door wier onvermoeide ijver en vastberadenheid dit mogelijk is geworden. Daar waren vele kameraadskes onder en over een daarvan vertellen wij U hier.

„Dienen en Volharden"

Ze is een moeder van 7 kinderen! Nadat ik haar het doel van mijn komst had medegedeeld antwoordde zij: Bekommert de Beweging zich nog wel om de „oudjes"? „Gij ziet het, kameraadske, de Beweging vergeet U niet. Daarom ben ik hier en vertel mij nu het een en ander van al dat prachtwerk dat ge gedurende 10 jaren gedaan hebt."

Haar gezicht klaarde op. Ja, het was vroeger toch wel fijn ondanks — neen juist om de vele moeilijkheden. Er gaat niets boven het echte pionierswerk. Iets te helpen opbouwen, waaraan de groote massa nog niet denkt, is geweldig.

Wel, toen ik hoorde dat Mussert een nieuwe partij had opgericht besloot ik me dadelijk aan te sluiten.

Herinnert U zich nog hoe hij in den Haagschen Dierentuin sprak over dat geval met de „Zeven Provinciën", die uit spelevaren ging. Het werd toen zoo rumoerig in de zaal, dat de politie er met de gummiknuppels op los sloeg en de Leider die doodkalm bleef en o, die Mevr. Wynands Francken .... Zij stak met een heel geleerd betoog van wal en vroeg naar de positie van de vrouw in den nieuwen staat en of Mussert wel wist, dat er een groote schok door millioenen van vrouwen was gegaan ....

Waarop Mussert doodleuk antwoordde: Van dien schok heb ik niets gemerkt en .... de vrouw hoort in haar huis!

Haar gezicht had je moeten zien!

En ons kameraadske gaat verder:

Wat ik allemaal gedaan heb! Alles wat noodig was. Vroeger waren er geen functies; alles was veel eenvoudiger, men deed wat er gedaan moest worden en dat was van alles en .... veel. In 1933 zou er een groote vergadering zijn in K. en W.

Ik had de leiding van de collecte en we hadden maar 200 leden. Ik moest 40 vrouwen hebben om dienst te doen. Bovendien moest de zaal vol zijn. Het is me gelukt en ik had de vrouwen van de leden gevraagd. Na afloop gingen we naar het Kringhuis. Dan werd daar wéér gewerkt! Al de kaarten der leden werden geselecteerd. U weet wel vroeger stonden de kaarten op naam met vermelding van „lid" of „geen lid". De niet-leden werden door onze propagandisten bezocht. En hoe dikwijls heette het plotseling: „Wie gaat er mee pamfletteeren in Tuindorp? En we gingen! We keken niet op tijd!

Dan heb ik met veel plezier aan de documentatie gewerkt. U weet wel al die rollen van Vas Dias met nieuwsberichten en krantenuitknipsels, die geknipt en geplakt moesten worden. Mijn kamer lag meestal vol; soms kon niemand zitten. Ik klampte iedereen die ik maar zag aan en zei: Vooruit plakken!.... Al die vellen werden dan weer naar het kringhuis gebracht. De documentatie was een belangrijk onderdeel van de werkzaamheden voor de Beweging.

Dan weer naaiden een paar kameraadskes en ik dienstbanden en heele kilometers stof voor doeken van zwart-rood als zaalversiering. Weet U nog die zwart-roode rozetten, die we gemaakt hadden? Hoevele kameraadskes hebben geen mooie kleedjes geborduurd voor de diverse tafels!"

Een kiekje uit den eersten tijd der Beweging. Ons kameraadske op den wandelmarsch. Foto: archief - c.

Toen plotseling lachend zeide ze : „Herinnert U zich nog dat geval met mijn stofzuiger? U moet dan weten, dat de W.A. altijd boksoefeningen had in het Kringhuis. Op een ochtend kwam ik daar en o hemel, wat een stof, bar gewoon. Ik naar huis en kort daarop verscheen ik met mijn stofzuiger en heb alles netjes schoongemaakt. Wat waren ze me dankbaar! Zoo dankbaar, dat ze uit pure liefde voor den stofzuiger van dat apparaat niet meer konden scheiden. Wat ik ook deed, ik kreeg mijn stofzuiger maar niet terug. Na veel moeite met de krachtinspanning van den Kringleider kwam het apparaat weer veilig thuis.
En o, die eerste afstandsmarsch in Amersfoort. Uit den Haag deden maar twee kameraadskes mede. Ik en nog een. We waren heelemaal niet geoefend, maar waren vast besloten om de medaille, die de Leider uitgeloofd had, te winnen. Het was een snikheete dag en we liepen in zwart hemd (het uniformverbod was er toen nog niet). We hebben het gehaald. De Leider zelf deelde de medailles uit en zeide, dat wij altijd de voldoening zouden hebben van de „eersten" te zijn geweest. Kijk hier is de foto. Onderweg kregen we steeds wat te snoepen van kameraden.
Bij thuiskomst in den Haag werd de W.A. gehuldigd . . . . en wij twee kameraadskes . . . . vergeten!
Later had ik nog de leiding van een soort arbeidsbemiddelingsbureau.

Ook trokken we er dikwijls met autobussen op uit. 't Was op een keer naar het Westland. Toen we wilden beginnen, was er geen mensch in de zaal. Een kameraad ging naar buiten, waar het wèl vol stond en zeide dat men gratis naar binnen kon gaan. O, riepen er, zou je wel willen, eerst kan je ons niet krijgen en nu er niemand komt is het gratis, mooie boel. Mot je lang wachten als je mijn krijgt! Toch kwamen er enkele kort daarop aarzelend en onwennig binnen. Veel werd het niet. Dien avond zou een kameraad voor het eerst in het openbaar spreken. Grondig had hij zijn betoog bestudeerd.
Voor een half leege zaal begon hij dan. Hij praatte en praatte en ziet . . . . de een na den ander strekte zich behagelijk uit, de petten gleden van het hoofd, de oogjes begonnen te knipperen en het duurde niet lang of de halve zaal was . . . . ingedommeld.

De Jeugdstorm trekt voorbij . . . Teekening: P. Beekman - c

Wat hebben we gelachen. Naarmate men meer in slaap viel begon de spreker hoe langer hoe harder te praten, op het laatst brulde hij het uit. Toen hij ophield werd de zaal wakker! Ja, je kon het wel eens slecht treffen met een spreker, al bedoelde hij het nòg zoo goed.
Bij het vertrek naar huis klonk het bevel : wachten, de heele weg was namelijk bezaaid met kopspijkers."

„U hebt, geloof ik, ook nog bij den Jeugdstorm gewerkt?"
„En of ; ik was „pullenmoeder" en dat werk was heerlijk!"
„Wat staat daar, vroeg ik, is dat een breimachine?" „Ja, en ik heb 26 paar sokken voor het Oostfront gebreid."
„Aan de straatcolportage deed U ook mee?"
„Nou en of, en ik heb het met menigeen aan den stok gehad. Nu werk ik vanzelfsprekend veel voor Winterhulp en ga steeds op huisbezoek.
Ja als ik nu eraan denk hoe onze Beweging gegroeid is! Gelukkig maar, klein kon en mocht ze niet blijven maar het is voor ons een onvergetelijke tijd geweest en ik ben dankbaar, dat ik dien tijd heb mogen mede maken!"
Het is er één uit velen, dit kameraadske. En de Beweging vergeet haar niet!

C. E. ST. v. 's Gr.

Een Meeuwke

De twee vriendinnetjes Ellen Verschuur en Ina Verhagen stapten door den regen vlug naar huis. Ze woonden niet ver van elkaar en konden dus gewoonlijk een groot gedeelte van den weg samengaan.

„Wat was het leuk gisteren op Martha's verjaring, hè?" zei Ellen. „Haar Vader is een éénige man, vind je niet? En wat een spelletjes hebben we gedaan. Wat vond jij het aardigst?" —

„Pandverbeuren", antwoordde Ina. „Die leuke dingen, die je allemaal doen moest om je pand terug te krijgen! En ik had er wel drie." —

„Ja, en wat een grappige opgaven wist dat meisje van den Jeugdstorm telkens weer te bedenken", zei Ellen. „Ze zag er ook aardig uit in die uniform. Mooi vind ik dat blauw met zwart en oranje. Jij niet?" —

„Och", deed Ina wat brommerig „Aanstellerig om nu juist in uniform op een verjaarspartijtje te komen!"

„Ja, maar ze kwam van de oefening af; dat zei ze toch immers, en ze had geen tijd gehad om zich nog te verkleeden."

„Nou, ze was er nu eenmaal, maar ik ga anders met die lui niet om, hoor. „En ik wil er nooit bij ook!" —

„Nou, ik dan wel! En ik vraag Moeder of ik lid mag worden. Heerlijk! Zoo leuk dat marcheeren; en je leert er van alles."

En nu was het drie weken later. En werkelijk: Ellen was lid van den Jeugdstorm geworden. Haar ouders hadden goedgevonden dat hun tienjarig dochtertje een Meeuwke werd. Dat nieuwe Meeuwke deed reusachtig haar best! Ze wilde van alles goed leeren, en dan later voortrekster worden. Of misschien wel vaandeldraagster. Ze zag zichzelve in haar verbeelding al loopen, voor aan den troep. En ze wilde een èchte Stormster worden, die haar volk en haar land later kon dienen. Dat was heusch niet zoo gemakkelijk! „Dan moet je nu toch eerst eens beginnen met netjes te worden", had Moeder gezegd. Een echte Stormster is niet zoo slordig als jij. Die hangt haar mantel aan den kapstok, als ze thuis komt, inplaats van dien maar op een stoel neer te gooien; en die bergt haar boeken netjes weg en houdt haar schriften zonder vlekken en ezelsooren."

Ja, er mankeerde nog veel aan, dat zag Ellen ook wel. Slordig-zijn paste niet bij een Meeuwke! En . . . . ze deed van dat oogenblik af haar best om op al die dingen te letten. Waarlijk, het lukte! Af en toe vergat ze nog wel eens iets, en liet haar rommel slingeren. Maar tweemaal had de juffrouw op school al gezegd: „Nu, Ellen, je werk ziet er netjes uit; je hebt mooi geschreven." Ze had een kleur gekregen van pleizier, terwijl ze dacht: dat komt, omdat ik nu een Meeuwke ben. Maar ze sprak er niet veel over, want ze had wel gemerkt, dat de andere kinderen van de klas haar erom uitlachten. Soms stonden ze in een groepje te praten en als ze er dan bij kwam, hielden ze ineens op. Dat was gekomen na dien Woensdagmiddag, toen ze met de schaar door het dorp had gemarcheerd en een paar meisjes van de klas haar gezien hadden. Nu, 't kon haar niet schelen! Alleen vond ze jammer, dat ook Ina zoo vreemd tegen haar deed. Ze hadden altijd zoo prettig samen gespeeld, en dat was nu uit. Ina ging nu 't liefst met de andere kinderen naar huis, en liet haar staan. Maar toch zou ze Ina eens vragen, of ze niet één keertje meeging naar den dienst van de Meeuwkes. Als ze er nog nooit geweest was, kon ze toch niet weten, of ze het leuk vond, of niet. En Ellen stapte vast besloten op Ina toe, toen de school uitging en zei: „Ga je morgen een keertje mee met me naar den Jeugdstorm? Dan is er oefening. We gaan ook marcheeren, en ik mag jou meevragen." Maar Ina begon te lachen. „Och kind, ik denk er niet aan! Ik wil niet in zoo'n apenpakje loopen." Ze draaide zich om en liet Ellen verbluft staan. — En langzamerhand werd de verhouding tusschen de beide

meisjes nog slechter. Ze spraken nu nauwelijks meer met elkaar op school; ieder ging haar eigen weg. — Maar toen gebeurde er iets, wat Ellen en Ina weer tot elkaar bracht, en waardoor ze nog veel grooter vriendinnetjes werden dan ze ooit vroeger geweest waren.

Dien winter begon het hard te vriezen. De schoolkinderen vermaakten zich op het ijs en ook Ellen's schaar trok er op de schaats met de schaarleidster op uit. Ze reden heerlijk, een heelen middag lang, en juist werd bevel gegeven tot verzamelen en afbinden, toen Ellen in de verte een meisje plotseling zag vallen. Het kind was zeker wat afgedwaald op het ijs, want ze was alleen op een eenzame plek. En tot haar schrik zag Ellen ook dat het kind bleef liggen. Zou ze zich zóó bezeerd hebben, dat ze niet kon opstaan? Zonder zich te bedenken, zonder de leidster verlof te vragen — en dat was natuurlijk heelemaal niet in orde! — reed ze zoo vlug ze kon naar het meisje toe. Toen ze dichtbij kwam, zag ze dat het Ina was, die huilende van de pijn haar enkel wreef en riep: O! help me toch, ik heb zoo'n pijn, ik kan niet opstaan." Ellen probeerde haar overeind te krijgen, maar dat lukte niet. De voet was leelijk verstuikt. Ellen reed terug, vertelde het ongeval aan de schaarleidster en deze schafte terstond raad.

Eenige meisjes zetten Ina eerst aan den kant. Toen werd een soort van draagbaar gemaakt, Ina erop gezet, en voorzichtig, om niet noodeloos door schokken pijn te doen, werd het kind naar huis gedragen. Het was een heele optocht! Werd één ploeg van draagsters moe, dan werd die door een tweede ploeg afgelost.

Zoo kwamen ze bij Ina's moeder, die heel dankbaar was dat de Meeuwkes zoo goed voor haar dochtertje hadden gezorgd. Drie weken lang lag Ina met haar voet op een stoel, niet in staat te loopen. Maar gelukkig genas alles goed. En toen Ina geheel genezen was, ging ze op een Woensdagmiddag met Ellen mee naar den dienst van den Jeugdstorm. Haar moeder was er niet meer tegen dat ze lid werd. Ze hadden ondervonden, dat Jeugdstormers(sters) niet haatdragend zijn, maar steeds tot helpen bereid.

En diezelfde Ina die nooit „erbij" zou gaan, werd net zoo'n ijverig Meeuwke als Ellen was; en het meisje, dat nooit in „zoo'n apenpakje" wou loopen, trok eenige maanden later vol trots haar mooie nieuwe uniform van den „Nationale Jeugdstorm" aan.

G. E. MONSEES—v. d. VEEN

. . . probeerde haar overeind te krijgen . . .

Teekening: Cor van Deutekom - c.

Apeldoorn.

Kameraadske Gorris-Spruitenburg hield op 8 Mei voor de N.S.V.O. te Apeldoorn een boeiende rede over den Moederdienst.
De taak der moeder en huisvrouw op oorspronkelijke wijze belichtend, wist de spreekster haar aandachtig gehoor geheel nieuwe gezichtspunten te openen, waardoor veler belangstelling gewekt werd voor de moedercursussen, die hier eerlang zullen beginnen.

Baarn.

Op 5 Mei werd door de N.S.V.O. te Baarn een vergadering gehouden in „Het Kasteel van Antwerpen" met als eerste spreekster, kam.ske Wilhelm.
Deze heeft op voortreffelijke wijze het doel en wezen van den „hulpdienst" uiteen gezet.
Kam.ske Gorris-Spruitenburg hield een belangwekkend en leerzaam betoog over den Moederdienst. Zeer veel hangt af van de opvoeding der kleinen. Vele jonge moedertjes staan nog wat onwennig tegenover deze taak, die toch van zoo groot belang is voor ons volk. Daarom worden cursussen gegeven in zuigeling-verzorging en ziekenverpleging. Er zullen lessen gegeven worden in koken en naaien, in knutselen en speelgoed maken uit waardeloos materiaal, waardoor we vele kinderen gelukkig kunnen maken, die geen duur speelgoed kunnen krijgen. En we zullen zien dat ze met dat eenvoudige, zelfgemaakte speelgoed niet minder gelukkig zijn, dan met het dure, wat in de winkels prijkt.

Twee dagen N.S.V.O. Jaarmarkt te Dordrecht.

Op 6 en 7 Mei hield district Dordrecht in de beide achterzalen van gebouw N.A.B. aldaar, een goed geslaagde jaarmarkt.
Er waren enkele groote tafels noodig om alle goederen, nuttige kleedingstukken, fraaie handwerken en noodzakelijke kleinigheden voor kleine wereldburgers, te kunnen uitstallen!
Hoe het mogelijk is thans een dergelijke collectie bij elkaar te brengen is nu eens niet het geheim van den smid, maar van de districtsleidster, kameraadske Mussert—van der Kaay, de enthousiaste werkster met het onschatbare vermogen ook anderen tot groote daden aan te zetten.
Zij opende de jaarmarkt met een korte, kernachtige toespraak, waarin zij allen N.S.V.O.-sters dank bracht voor haar aandeel in het verrichte werk en aller aandacht in het bijzonder vestigde op de propaganda-afdeelingen: die der N.S.V.O. zelve en die van den Nederlandschen Volksdienst, beide met onverbrekelijke banden verbonden aan den nieuwen tijd, beide plaats biedend aan alle Nederlandsche vrouwen met een helder inzicht in en een zuiver gevoel voor het nieuwe, dat zich met een geweldige worsteling baan breekt over de geheele wereld.
Twee middagen en twee avonden is de jaarmarkt geopend geweest, telkens van 3 tot 10 uur, maar op den eersten dag was de vraag naar textiel reeds zóó groot, dat de in den voorraad geslagen bres den laatsten dag slechts verbloemd kon worden door een andere rangschikking der tafels toe te passen. En alles tegen de vereischte punten, maar redelijke prijzen en uitstekende kwaliteit!
Jeugdstormsters werkten den eersten middag en avond met zeer veel succes mede o.a. de „Boerenbruiloft" was een nummer, dat „stond".

Haagsche N.S.V.O.-sters behalen tweeden prijs bij den voorjaarsmarsch.

Op Hemelvaartdag jl. werd te Den Haag een Voorjaarsmarsch gehouden, welke uitgeschreven werd door de W.A. De af te leggen afstand bedroeg voor de W.A. 30 km en voor de P.O. 25 km.
De N.S.V.O. was, evenals bij den Kerstmarsch ook nu weer van de partij, doch had thans gevaarlijker concurrenten te bekampen dan de vorige maal. Immers thans liep een groep Arbeidsmeisjes mee, alsmede een aantal Stormers en Stormsters en een P.O.vendel uit Amsterdam.
Voor de rust voerde de weg ons naar Voorburg en Rijswijk, langs het Laakkwartier en de binnenstad weer naar het beginpunt, de „Tent in het Bosch". Onderweg hadden wij veel bekijks en ontvingen vriendelijke, doch ook minder vriendelijke blikken. De aanblik van vele „sterren" noopte ons om het „Kameraden, sterk in vast vertrouwen . . . " te zingen! Wij genoten van vele in bloei zijnde boomen en heesters en ook het weer werkte mede om dezen tocht te doen slagen.
Na de rust van een half uur gingen wij westwaarts door het Oostduinpark en de Scheveningsche Boschjes en ademden met volle teugen de lentelucht in.
Als een der eersten bereikten de Haagsche N.S.V.O.-sters tegen drie uur des middags de plaats van bestemming.
De spanning steeg ten top toen de prijsuitreiking door den Heerbanleider een aanvang nam.
Het hoogste aantal punten was door de groep Arbeidsmeisjes behaald, die uitblonken in gedisciplineerd loopen. Zij ontvingen dan ook welverdiend den eersten prijs!
Den tweeden prijs, een door den districtleider uitgeloofde beker, sleepte de N.S.V.O. in de wacht.

Oudewater.

1 Mei hield de afd. Oudewater der N.S.V.O. een kameraadschapsavond, waarvoor veel belangstelling bestond.

Nadat de groepsleidster een welkomstwoord gesproken en het gevarieerde programma had toegelicht, volgde een pittige toespraak van de districtspropagandiste, waarbij zij de kameraadskes opwekte om trouw in goeden nationaal-socialistischen geest samen te werken.
De kringleidster herinnerde aan het werk, dat in de afgeloopen maanden was verricht, waardoor deze dag van den arbeid met voldoening kon worden gevierd.
Hierna wisselden voordrachten in ernst en luim elkaar in vlot tempo af.
De goede stemming op dezen avond bleek niet alleen uit de talrijke meegezongen liederen, doch ook uit de gulle offervaardigheid, die in de opbrengst van collecte en loterij tot uiting kwam.
De groep Oudewater heeft een voorbeeld gegeven, hoe ook een kameraadschapsavond schitterend kan slagen, zonder dat daarbij de strijd voor ons ideaal vergeten wordt.

Rotterdam.

Op 7 Mei werd er in kring 56 Rotterdam een goedbezochte bijeenkomst gehouden, waar de districtsleidster, kam.ske van Beek en kam.ske Schreuders spraken. Beide spreeksters wezen op de taak der N.S.V.O., waarin steeds zoo veel werk te verrichten valt. De N.S.V.O. is er niet om er een gezellig clubje van te maken, maar om er ieder voor zich een taak te vervullen in het belang der volksgemeenschap.
Kam.ske Schreuders wees in het bijzonder nog eens op de drie bronnen van het Nederlandsche nationaal-socialisme: Godsvertrouwen, Eerbied voor den Arbeid, Liefde voor Volk en Vaderland.

Voor de kleintjes

Het Vogelnestje

De vogeltjes hadden hun nestje gebouwd
In 't dichtste gebladert' der boomen.
Daarin heeft het wijfje haar eitjes gelegd
En nu zijn de kleintjes gekomen.

Dat aardige nestje, zoo rustig en stil,
Is eensklaps vol drukte en leven!
Ze hebben zoo'n honger! En groot is de zorg
Om allen hun voedsel te geven!

En straks daalt de avond, dan zijn ze zoo moe,
Als 't windje de takken doet kraken.
Het moedertje dekt er haar kindertjes toe
En 't vadertje blijft bij hen waken!

B. B. B.

Teekening: Cor van Deutekom - c.

Uit Babbetjes Dagboek (V)

Het leven van een baby is toch niet zoo eentonig als het wel lijkt. Het bestaat niet alleen uit slapen en drinken, maar er zijn overdag van allerlei afwisselingen.
In de eerste plaats zijn dat natuurlijk de visites, die steeds het hoofd in de wieg steken en een baby van alle kanten bekijken, aardige toespraakjes houden waarvan ze zelf niet veel snappen, laat staan de toegesproken baby, mysterieuze geluiden maken en allerlei uitroepen slaken, die zeker ook voor een groot mensch niet zeer verstaanbaar zijn. In elk geval : men denkt, dat zoo'n taaltje door babies wèl wordt verstaan en ik ben zoo van bescheiden meening, dat de meeste babies bij zichzelf denken : stil laten praten, net doen of je het snapt! Dan heb je nog een aardige attractie en dat is wanneer vader of moeder, of natuurlijk een van de vriendinnen van moeder, met je komen spelen. Dat spelen bestaat hieruit, dat ze je handje beetpakken en dat zij er de meeste pleizier van hebben, als ik dan tracht hun hand vast te houden. Of ze gaan een of ander ding, dat leuke rammelende geluidjes geeft, voor je neus heen en weer zwaaien of houden je iets voor je gezicht dat een konijn moet verbeelden. Wat een konijn precies is weet ik nog niet, maar daar zal ik wel eens achter komen. Alles op z'n tijd.
Het leukste vind ik wel, wanneer moeder me mijn badje geeft. Ach, ach, wat is dat toch heerlijk. Mijn moeder zegt altijd vol trots tegen haar vriendin (tegen haar bèste vriendin, want ze heeft ze in soorten!) :
— Dat kind is toch zóó dol op water. Heerlijk! Ze zal later vast wel vlug leeren zwemmen.
En dan gaat moeder met een heerlijk zacht ding (een spons noemt moeder dat) over mijn ruggetje. En werkelijk, ik houd van water. Ik hoor wel eens hoe moeder aan de vriendin vertelt van andere babies, die niet van water houden en alles bij elkaar schreeuwen als ze in bad worden gestopt. Maar ze kunnen mij om de vijf minuten in bad stoppen hoor! Ik heb altijd reuze pleizier als ik in bad zit. Dat heb ik zeker van vader geërfd, want als die in het bad zit, dan zit hij allerlei schoone liederen te galmen. Van „Schenk mij je glimlach Marietje . . . ." of van Lilly Marleen en ook wel van de zwarte soldaten. Ik kan natuurlijk niet zoo mooi zingen als vader. (Moeder schijnt het weliswaar niet zoo prachtig te vinden, want die roept dan wel eens : vader, denk toch om de buren. Waarop vader prompt antwoordt : maling aan de buren! En weer doorgalmt.) Ik moet eerlijk bekennen, dat ik steeds met verrukking naar het gezang van vader lig te luisteren. Moeder is misschien niet erg muzikaal, dat ze het niet mooi vindt.
Als ik nu in mijn badje zit (ik mag natuurlijk nog niet in het groote menschenbad, want dan zou ik daarin vast verdwijnen) dan probeer ik ook net als vader te zingen. Het gaat nog niet zoo best, maar toch schijnt moeder dat veel en veel mooier te vinden dan van vader.
Want dan is ze heel verrukt van mij en roept uit:
— O, o, wat zingt die kleine Babbetje toch mooi!
Zoo zie je, het leven van een baby is toch nog vol afwisseling.

Wat lezeressen ons inzonden:

Kam.ske Fr. J.—K. te H. schrijft ons een prettigen brief:
„Ons vrouwenblad in zijn nieuwe kleed maakte zoo'n indruk op ons, dat onze groepspropagandiste er onmiddellijk op uit trok om abonné's te werven. Het resultaat was schitterend want op één ledenvergadering van de N.S.V.O. en een daarop volgend verplicht leden-appèl van de N.S.B. had zij 19 nieuwe abonnementen buit gemaakt. Wij behoeven U niet te zeggen hoe blij wij waren met een dergelijken propagandistischen oogst. Het is misschien voor onze kameraadskes in het algemeen aan te bevelen om op een N.S.B.-vergadering of verplicht leden-appèl, den kringleider te vragen of zij tijdens de rustpoos met ons blad mogen colporteeren. Ik ben er van overtuigd, dat hij dit niet zal weigeren en dan hoop ik dat de oogst net zoo groot, ja grooter mag zijn, dan van onze zelfstandige groep Huizen. Hoe grooter de kring of groep hoe mooier het resultaat, want op een leden-appèl zijn alle vrouwelijke leden der N.S.B. (die natuurlijk ook lid van de N.S.V.O. zijn!) aanwezig."

Een kameraadske dat in een klein dorp woont, waar nog de muffe lucht uit den democratischen kelder hangt, vertelt:
U moet weten, dat ik de eenige N.S.V.O.-ster ben in ons dorp dat 1000 inwoners telt. Men vindt hier een vrouw, die veel op stap gaat voor de N.S.B. een slechte vrouw, die haar huishouding verwaarloost, „Sara hoort in de tent" werd me eens toegevoegd. Eens kwam ik in de kerk (ik was een trouwe kerkgangster) en ging op een stoel van een kennis van me zitten. Mijn buurvrouw keek naar me, schoof wat heen en weer op haar stoel en... stapte met groote passen de kerk uit, juist toen de dienst begon!
Den daaropvolgenden Zondag, toen ik op denzelfden stoel zat, kwam deze buurvrouw naar haar eigen plaats, toen ze echter zag, dat ik er weer zat gaf zij de voorkeur aan een plaats ergens in het uiterste hoekje der kerk!
Eens vond ik op den muur van mijn huis geschreven: „Wraak". En dat in een allerchristelijk dorpje!

Het gebeurt nogal eens, dat er kameraadskes zijn die mopperen, dat zij geen „belangrijker" werk in de N.S.V.O. of Beweging te doen krijgen. Zij begrijpen blijkbaar niet, dat èlk werk, voor de Beweging verricht, belangrijk is. Een onzer kameraadskes sprak daarover eens met iemand, die dacht achteruit gezet te zijn. Er ontstond een briefwisseling uit en o.a. schreef ons kameraadske:
„U hadt het over het minste werkje (bijdragen ophalen) en over prettiger werk (b.v. leiding geven of bezoek maken). Later dacht ik er nog over na. Ik geloof dat U niet heelemaal voelt wat en hoe het werk voor de N.S.V.O., en in het algemeen dat voor de Beweging is. We beginnen allen met het eenvoudigste werk: ophalen of rondbrengen. Sommigen doen dat jaren lang, met ijver en liefde, en maken er iets moois van. Als het goed met ons is, het nationaal-socialisme in ons hart zit, vragen wij ook niet naar meer of minder prettig werk — we doen wat ons is opgedragen; en omdat het nóódig werk is, wordt het van zelf prèttig werk. Degenen die belangrijker werk hebben, de leiders, zijn altijd met het eenvoudigste werk begonnen. Op die kleinere post moeten zij hun toewijding en hun trouw aan het ideaal van de Beweging laten blijken. Dan pas kan hun meer toevertrouwd worden. En soms gebeurt dit nooit; niet omdat het dan geen goede krachten zouden zijn, maar omdat zij niet gemist kunnen worden op die allereerste post. Zoo ging het b.v. met ons gouden echtpaar. Die deden nooit iets anders dan vouwen, honderdtallen stapels krantjes en pamfletten, hij rondbrengen, zij met het busje het geld ophalen."
Deze zeer ware woorden zullen voor menigeen verklaren waaròm ook de „minder belangrijke werkjes" moeten worden verricht en dat het er werkelijk niet op aan komt, wat men doet, maar hóe men het doet!

Nuttige wenken

Indien men het tranen der oogen bij het schoonmaken van uien wil voorkomen, kan men het beste een kurk tusschen de tanden houden.

Een andere manier is om het buitenste velletje der ui van onder tot boven af te trekken en niet heen en weer, zooals men dit gewoonlijk doet.

Aluminium pannen moeten af en toe uitgekookt worden met water, waarin eenige stukjes ui. Ze blijven dan langer mooi.

Badkuipen kunnen we schoon maken met Brusselsche aarde.

Een heerendas vult men voor het strijken op met een laagje kranten. We hebben dan geen last, dat er een scherpe vouw inkomt.

Houtworm kan men probeeren te bestrijden door de gaatjes met wat zinkzalf op te vullen.

Om zink mooi schoon te krijgen, kan men het beste Brusselsche aarde en azijn gebruiken. Daarna direct met schoon water over spoelen, daar men anders kant heeft dat het zink uitbijt.

Hebben we last van ketelsteen in een emaillen ketel, dan koken we dezen uit met water, waarin een scheut zoutzuur. Vooral opletten, dat het water niet overkookt, daar dit doffe vlekken veroorzaakt op het emaille. Na ongeveer 1 kwartier koken zal het ketelsteen wel ongeveer verdwenen zijn. Naspoelen met schoon water en nog even uitkoken met soda of een vervangingsmiddel hiervan, zoodat er geen zoutzuur in achterblijft, daar dit vergiftig is.
Deze behandeling kunnen we echter niet toepassen op een aluminium ketel. Hiervoor kunt u beter aardappelschillen nemen, met een scheutje water opzetten en een tijdje laten koken. Daarna eveneens spoelen met schoon water.

Kook aangebrande pannen uit met sodawater, de korst weekt dan vanzelf los. Heeft men geen soda dan kan ook water en zout gebruikt worden. Dit laatste middel past men ook toe op aangebrande aluminiumpannen. Deze pannen mogen nooit met sodawater uitgekookt worden daar de soda het metaal aantast. Gebruik voor de pannen een aparten groven doek, die veel vocht opneemt.

Foto „Storm" - c.

Wij allen leven . . .

I

Toen ik voor goed mijn oogen sloot
Voor 't aardsche licht, en eeuwigheid
Mij ophief boven ruimte en tijd,
Hebt gij mijn voorhoofd niet gekust,
Hebt gij niet aan mijn graf gestaan,
Gij weet niet, moeder, waar ik rust.

2

Ik zie U staren in den nacht,
Zie vaak hoe gaan uw moede handen
Naar de oogen, waarin tranen branden
Om 't leed door 't lot U aangedaan.
Hoor boven uw verslagenheid
Het vragend fluisteren van mijn naam.

3

Ik wil U zeggen, waar ik viel.
Wijd is dit land, onmetelijk wijd!
Daar staat in trotsche eenzaamheid
In 't veld een eik onder wiens kroon . . .
Nu weet ik, moeder, wat gij denkt,
Maar daar rust niet uw zoon.

4

Nu moeder, wil het zoo verstaan.
Wij allen leven — buiten graven
Wier steenen onze namen dragen —!
Wij zijn als helden ingegaan
Tot eeuwig jong en nieuw bestaan.
Uit aardsch bestaan is opgebloeid,
Wat nu tot nieuwe wereld groeit!

F. C. GEITEL

(overgenomen uit „Storm")

Hoofdredactrice: A. W. te Luij, den Haag (tevens verantwoordelijk voor de advertenties). Uitgave Nenasu, Utrecht.
Druk van Drukkerij J. van Boekhoven, Begijnehof 7, Utrecht, K 2347.